

imule tro paa Gud og hans hjælp i nogeting, saa la os førstlig paa hans ord hengi os helt i dette arbejde, viden- de, at det ikke er forgjæves i Herren.

En dugbragt far og mor havde længe bedt og for- manet sine fire børn om at søge Herren, men, som det saa ut, til ingen nytte. Nærtimot syntes de at kille i Iel- sindighet og ufjævelse. En av de tre sønner var i sær- delshed et imertens barn. Forældrens særlige for- maninger og taarer møttes med den frække foragt. Afte alene turet ban frem i Iestsindighet og sanselighet, men ban valgte ogsaa forbrøderens del, og var allerede flere gange straffet for jaffneri og tværi. Tilslidt blev han aldeles borte for forældrene, saa de i flere aar intet hørte om ham eller fra ham. De gamle linsdag begyndte alle- rede at hælde. Sorgen og græmmelsen havde snart for- tæret deres sidste livskraft og bløet dem imot graven. Saa lat de ber i aftenfammringen en høstassen og samtale om deres lunge linsdag og Guds underfulde veie: „Ja, mor, høsten er kommet. Snart skal ogsaa vi to søjge de faldende blade. Men tænkt, ikke at ba et eneste neg at bringe med ind i lahen! At ba levot forgjæves, hoor det dog ligger som en mørk flo. Vi har vistnok laadt, laadt med graat, men“ — „Og vi sol bedste med frøderop,“ kaldt den gamle, troestærte fone ind. „Gud brøyt nok ikke sine løfter.“ „Ja, den lom som bare funde tro. Jeg lærte netop idag dette ord i det 10de kap. av Ap. g.: Tro paa den herre Jesus Kristus, saa skal du bli salig. Og dit hus. Hvor du vil skal forlæn dette derben, at om vi tror paa Jesus, skal alle vore barn bli frelst!“ „Ja, det er vissejlig hvad Herren lovet i dette ord, og, lovet være hans navn, han holder det nok ogsaa!“

I det samme aapnede døren, og en gut kastet en trost plakat ind paa gulvet og forsvandt. Manden tok den op, og ved hjælp av løst fra sønnen lærte:

„Ærmedd prædikanf. — Væte imorgen eftermid- dag kl. 2:30 paa R. Hall. — Emne: Den forlorne søn. — Stom og hør og se! Manden og bruden sier kom!“ —

De gamle blev enig om, at binaane møtet, og begav sig den næste dag i god betids, som de mente, til hallen. Uafslat var dog næsten fullt, og de maatte stå sig med en plads længt nede ved døren. Da taleren viste sig paa platformen, gif der en uralig hvissen gjennem forsamlingen. De gamle forstod dog ikke hvad arkaften var, ind- til prædikanten oplof sin bibel og begynde at læse. Da gif det med ett op for dem, at der var deres egen sørvilde søns røst. Den tapte søn var gjenfundnen. Deres imertensbarn, dette mærketens barn, var vendt tilbake lom et evangeliets fenebødd, en lojstet engel; taarefjæne hadde daaret frugt, og høsten med frøderop var kommen. Og en berlig høst blev det — ikke alene for forældrene, men det bragte ogsaa deres sørvile barn og en hel slof av deres bejndtidsafsteds til at vende sig til den lamme forbrærende fæder, som hadde aapnet sin særlige fader- taun for denne elendighet av sønder.

Mandhet, han er trofast lom gav forjættelsen; og in- gen lom i denne eller nogen anden tjeneste vil sætte ham paa prøve, skal bli bestjæmmet. Og om du sønster de un- ges frelse, bare var Herren indig i at plante og vandre den aandelig bled i deres hjertor, og Herren skal gi velt i sin tid. — Fra pastor W. Aufstools foredrag. „Ungdommen og menigheten.“

Pastor Ingvars laugfredagsnat

Sirtelighetsfjeldring av R. R.—n.

(Overlat fra Jøentf)

Lampen i pastorens arbeidskærelse brændte endnu, fjænt kloffen hadde slaat ett. Med roffelse skridt gif pas- tor Ingvar frem og tilbake paa gulvet. Av og til stan- set ban ved døren til søværelset og løftet. Hellige, jevne aandedrag fortalte at hans hjerta søv godt. Han gif bort til vinduet og saa ut i nattens fulne. Bildmarfen med sin ubyggejlige ensomhet gavte imot ham. Og ingen fjærne løste paa det mørke døvel.

„Det er affurat lom med mig,“ hvistet han og be- gyndte sin mæjji over gulvet igjen. „Ingen haabets fjærne lyser for mig. Sørt, ugjennemtrængelig nat hoor jeg lyser!“

Pastor Ingvars indre var som et stormende hav. Han hadde aldrig før oplevd en slik nød. Han var en mand i sin bedste alder og fulde kraft. I over tre aar hadde han været prest. Han hadde levd et eksempeljærlig liv, været iugig og virksom i sin menighet og ogsaa arbeidet for missionen. Hans sognenarrn trodde nok det bedste om ham med henfion til hans aandelige liv. Det hadde ban ogsaa selv gjort, men fjændom fælte han en bejænder- lig indre ury og utilfredsheit.

Men saa for en tid siden fom han til at læse et litet skrift lom han hadde faat fat i. Og Guds hellige aand hadde forlæret sandheten for ham. Han fit se at han manglet det aller vigtigste: Kinet i troen paa Guds søn. Han var ikke sødt paans. Den vei han forjætte at vise andre, gif han ikke selv. Der blev en forjærdelig nød. Hans synder reiste sig lom høie fjæld foran ham. Og den største synd var den at han hadde været en blind veileder for blinde. Han hadde behandlet Guds ord falf! Han hadde talt med sin hjætra om disse ting, men hun forstod ham ikke. Hun beflaget at ban var blit laa tungsindig og grubelende, men haabot at det var en eller anden fjægdum som snart vilde gaa over.

Uroen tiltot mer og mer. Saa mørkt fom i nat had- de det dog aldrig været før. Og om nogen timer fludde ban igjen optræ i firten og tale Guds ord. Det syntes ganske umåjlig. Han bestjænte sig for at ringe til sogne- presten i nabomenigheten saa snart det blev morgen, og si at ban var søt haadt til siel og legeme, og be ham fomme eller sende sin tapellan hit.

Med denne beslutning fludde han lampen og kastet sig paa sofaen for at forjæte at saa litt ro og hvile. Men det var forgjæves. Mærket la sig over ham med en ubef- rjævelig tyngde, som om det vilde bræke ham, syntes han. Han rejste sig og tændte lampen igjen. „Ja Gud, for- barn dig, over mig!“ sukket han i angst. „Mine synder fører mig i den evige fortapelse. Hvor skal jeg gaa fra din aand, og hoor skal jeg fit fra dit aasjøn?“

Da fuldt hans blif paa en litet billedet i glas og ram- me over skrivebordet. Han hadde faat det paa en søv- seldsag av lille Maria, fit eneste barn, derfor var det ham saa kjær. Fra Maria var fem aar og til hun døde ba hun var tretten, hadde hun ikke været skrift en eneste dag. Men efterlom hendes træfret fvaandt og ban lærdes brel i en ulægejlig fjægdum, fjængt hun sig fjæstere til sin for- ser lom hun efflet mere end alt andet. Hun amla et ber- lig vidnesbør om ham som efflet hende og gav sig selv for hende, og hun hadde faat være en liten missionær for